

Georgiana Sandu

Iubire periculoasă – Cercul vieții

Copyright © Georgiana Sandu

Copyright © TRITONIC 2016 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor nr. 5, București

e-mail: editura@triton.ro

www.triton.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SANDU, GEORGIANA

Iubire periculoasă – Cercul vieții / Georgiana Sandu

Tritonic, 2016

ISBN: 978-606-749-162-3

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: OCTAV BOGDAN

Comanda nr. 226 / octombrie 2016

Bun de tipar: octombrie 2016

Tipărit în România

Această carte este o operă de ficțiune literară, orice asemănare cu personaje sau întâmplări din realitate este întâmplătoare și neintenționată.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Georgiana Sandu

IUBIRE PERICULOASĂ

Volumul 2
CERCUL VIEȚII

t...
TRITONIC

Lui Călin Spiridon

*Geniul ambițios care a simțit potențialul iubirii periculoase
și nu s-a dat bătut până când micuța poveste de pe Wattpad
nu a ajuns publicată.
Îți mulțumesc pentru tot.*

Cuprins

Prolog	7
1. Halucinații	9
2. Roșcata	23
3. Negustor de Moarte	67
4. Calul Troian	119
5. Între Aripile Demonului	165
6. Explicații	209
7. Protecție	263
8. Totul	297
9. Consecințe	351
10. Contradicții	395
11. Acceptare	425
12. Trecutul	455
Epilog – Răzbunare	501

„Nimeni nu se poate întoarce în trecut pentru un nou început,
însă cu toții putem începe astăzi să creăm un nou sfârșit.”

Maria Robinson

Prolog

Întotdeauna m-am gândit la moarte ca la o salvare, o eliberare. Într-un anumit punct al vieții, mi-o doream *atât* de mult. Mi-am imaginat-o ca pe o sinucidere, o faptă de slăbiciune și inconștiență provocată de suferință. Sau un accident neprevăzut, o mașină care să mă lovească pe trecerea de pietoni într-un moment de neatenție, sau poate o boală incurabilă... însă niciodată nu m-am gândit la propria moarte *așa*.

Nu mi-am imaginat un sfârșit provocat de mâna cuiva care își dorește să îmi ia viața.

Am privit bărbatul care ținea spre mine. Vântul îmi învolbură părul prin parbrizul spart și simțeam gustul morții pe limbă. Chipul său îmi era necunoscut, dar arma ce o ținea îndreptată spre mine era o imagine pe care o văzusem de prea multe ori în ultimul timp.

Și cum soarta mi-a oferit întotdeauna un lucru atunci când nu mi-l mai doream, iată-mă acum aici, în fața morții, când îmi doresc mai mult ca oricând să trăiesc. Să trăiesc pentru el, așa cum și el trebuie să trăiască acum pentru mine, sau măcar să murim împreună.

De la început am știut că, acceptându-l, nu voi avea o iubire obișnuită lângă el. Am acceptat toate riscurile și nu regret nimic, dar acum sunt pe cale să aflu cât de periculoasă e cu adevărat iubirea lui pentru mine...

1. Halucinații

Cuvântul „prietenie” are o singură definiție pentru fiecare dintre noi.

Dar „prieteni”, sosește cu mult mai multe înțelesuri și semnificații. Poți avea zeci, sute sau poate chiar mii de prieteni – depinde de cât de consistent ți-e contul bancar sau cât de carismatic ești – dar dintre aceștia nici unul nu ar putea fi cu adevărat... real.

Eu am fost unul dintre acei oameni norocoși care întotdeauna s-a bucurat de prieteni adevărați, chiar dacă am ajuns să schimb trei anturaje diferite până în etapa asta timpurie a vieții.

Dar, la un moment dat, ajungi în mijlocul unor oameni care ți se par incredibili și ți-i imaginezi deja ca fiindu-ți cei mai buni prieteni, apoi îți dai seama că nu îi cunoști deloc și s-ar putea ca mentalitatea ta să nu se potrivească cu a lor.

Ce faci atunci? Mai ales când îi vezi participând la o crimă... o crimă comisă de iubitul tău, persoana pe care, se pare, o cunoști și mai puțin.

Din fericire, puțini se trezesc într-o asemenea încurcătură de-a lungul vieții, dar eu, fiind un magnet de calitate pentru ghinioane,

mă aflu exact în situația prezentată mai sus, deși cuvântul *încurcătură* sună aproape ca un eufemism foarte elegant în comparație cu adevărata gravitate a situației. Într-adevăr, îi cunosc pe acești oameni de nici o săptămână, e normal să am parte de surprize din partea lor, dar normal era să dau peste hobby-uri ciudate sau apucături enervante, nu peste gâturi sucite și bălți de sânge cauzate de pumni izbiți cu o putere și precizie corespunzătoare luptătorilor de elită.

Și așa am ajuns acolo unde m-am închipuit la început. Într-un nou cerc al vieții, *cercul lui Harris*, care va reprezenta ori începutul adevăratei mele vieți, ori o distrugere devastatoare. Deocamdată, sortii nu sunt de partea mea și ipoteza numărul doi pare mult mai probabilă.

Nu vedeam nimic altceva în afara părului blond, îmbibat de sânge. Imaginea îngrozitoare îmi provoca greață chiar și prin barierele somnului, pentru că îmi dădusem seama la un moment dat că sunt inconștientă.

Și mai groaznic decât pletele umede cu lichidul vâcos și roșu, era sunetul ce se repeta în capul meu precum o melodie enervantă ce ți se înregistrează în memorie și o îngâni în minte fără să te poți opri, chiar dacă ajungi să o urăști. Acel sunet era oribilul pocnet al oaselor ce se rup. Acel zgomot de o milisecundă, ce se termină înainte să apuci să clipești de două ori, dar îți zbârlește până și organele interne. Acel sunet este unul din multele reprezentante ale morții, iar tu privești apoi spre un corp întins pe jos, cu gâtul sucit într-o poziție nefirească, ce va reprezenta sursa coșmarurilor tale pentru poate tot restul vieții.

Acea imagine și sunetul îmi bubuiiau acum în minte, determinându-mă să urlu de disperare și să mă zvârcolesc în inconștiență, ca un miel speriat, încolțit de lupi.

– Katherine! Țipătul dur și poruncitor m-a ajutat să trec de barierele coșmarului și am deschis speriată ochii, țâșnind în fund.

M-am trezit brusc într-o cameră cunoscută, iar toate evenimentele s-au derulat înapoi cu o viteză amețitoare, ce mi-a cauzat o altă stare de greață. Înainte să apuc să vărs, am întâlnit o privire ce mă analiza îngrijorată, apoi am revăzut-o așa cum era acum câteva momente: furioasă, batjocoritoare... criminală.

Am Țipat și m-am smuls de lângă el, realizând că sunt pe un pat și pot să țâșnesc înapoi doar târându-mă pe fund.

– Iubito, e în regulă. Sunt eu, e în regulă, încearcă să îți revii. Te rog, calmează-te!

Vocea lui dură și sarcastică de mai devreme devenise acum blândă și moale, încerca parcă să mă dreseze, ca și cum aș fi un animal sălbatic.

– Și să mă ia naibii de nu mă simt ca unul.

Să îmi revin? Tocmai l-am văzut ucigând un om și el vrea să îmi revin de parcă mă izbisem din greșeală de un stâlp, în timp ce lingeam o înghețată și trimiteam mesaje pe stradă.

Am răbufnit imediat.

– L-ai omorât! I-ai... oh, Doamne... mi-am înfipt mâinile în păr și mi-am strâns genunchii la piept, încercând disperată să îl țin cât mai departe de mine.

Când l-am privit, Harris arăta șocat și parcă bulversat. Nu, nu mă mai păcălește din nou.

– Katherine, pe cine *am omorât*? Glasul lui era cu adevărat surprins, la fel și modul în care se uită la mine, de parcă habar nu are despre ce vorbesc.

– Bărbatul acela blond, am văzut când l-ai omorât așa că nu încerca să mă minți din nou. I-ai frânt gâtul. Am urlat la el, privind în jurul meu și așteptându-mă să văd cadavrul întins la picioarele mele, dar suntem în camera lui Harris, de la casa lui Mike.

El trase o gură mare de aer și își trecu mâna prin păr.

– Deci asta *ai văzut*, spuse el, iar eu l-am privit încă hăituită de amintire, rezistând cu greu nevoii de a urla din rărunchi.

Harris se apropie de mine, dar m-am tras înapoi. Îmi prinse încheietura și mă trase spre el, forțându-mă să mă târăsc pe genunchi și să ajung în fața lui. Mi-a prins obrazii în palme și când mi-am amintit ce au făcut palmele astea enorme mai devreme, cum s-au strâns în jurul gâtului și l-au frânt, am început să mă zbat înnebunită în brațele lui.

– Katherine, iubito, liniștește-te și lasă-mă să îți explic. Știu ce ți s-a întâmplat, dar nu e deloc real.

Ultimul cuvânt m-a făcut să mă opresc pentru o secundă, Harris o profitat de ocazie și m-a baricadat în brațele lui.

– În afară de alcool, ce ai mai consumat în noaptea asta? M-am oprit definitiv și am rămas nemișcată în brațele lui, privindu-l cu ochii mari, de parcă mă acuza pe mine de o crimă... sau își dăduse seama că comisese una și încercasem să ascund. Dar crima mea nu avea formă fizică, ca a lui, ci halucinogenă.

Dându-și seama că m-am calmat și că încep să nu mai înțeleg ce se întâmplă, Harris mai diminuea strânsoarea și oftă din nou.

– V te-a găsit în spatele casei, țipând cât te ținea gura. Mi-a spus că te uitai la ceva în fața ta și tremurai de parcă se deschidea o gaură de iad la picioarele tale, și-a dat seama imediat ce ai și m-a chemat pe mine. Ți-a dat PCP în seara asta, ai luat foarte mult și organismul tău și-a pierdut rezistența la drogul ăsta. L-ai combinat și cu alcool și ai ajuns să ai halucinații criminale în spatele casei lui Mike. Eu eram cu băieții afară, încercam să ne hotărâm dacă merită să facem o cursă, când m-a sunat V și m-a chemat înnebunită să o ajut, pentru că tu ai o cădere nervoasă. Am apucat doar să te ating, apoi mi-ai leșinat în brațe.

Oftă din nou și își trecu mâinile prin păr, eliberându-mă pe mine.

– La dracu', iubito, m-ai speriat în ultimul hal. Până a apucat V să îmi spună că ești drogată, eram pe cale să înnebunesc și eu lângă tine. Știu ce a produs toate astea, mintea ta e acum plină de gânduri

cu mine și ceea ce fac, ești suspicioasă și speriată, iar drogul a contribuit exploziv la asta și ți-a afișat în fața ochilor probabil cea mai mare frică a ta. Dar nu s-a întâmplat nimic, iubito, se întinse din nou spre mine și îmi prinse fața în palme. Suntem la petrecerea lui Mike, jos sunt oameni care dansează și joacă cărți, toți sunt prietenii mei... cum aş putea să omor pe cineva?

Tot mai bulversată, mi-am scuturat capul și mi-am înfipt mâinile în păr, apoi mi-am proptit coatele pe genunchi. Nu se putea să îmi fi închipuit... părise atât de real, și V... știi când am coborât să îl caut pe Harris, V m-a întrebat de ce sunt desculță, un necunoscut m-a plesnit peste fund... totul părise prea real. Dar asta fusese de fapt real, prăbușirea se produsese când ajunsesem în spatele casei, unde... îmi închipuisem tot ce se întâmplase din cauza PCP-ului? Nu putea fi posibil, chiar dacă nu e prima halucinație pe care mi-o produce drogul ăsta, dar asta a părut prea reală.

Am analizat cuvintele lui Harris și am găsit nepotrivirea. Capul mi-a țâșnit spre el, amintindu-mi discuția pe care o avuseseră.

– Nu era prieten, era un mesager. Trimis de... Reynolds. Te-am auzit spunând numele ăsta și înainte. Apoi a menționat ceva de un... mi-am strâns ochii, încercând să îmi amintesc al doilea nume, dar era o amintire ce se ștersese. M-am enervat și am lovit cu pumnul în pat, dar numele nenorocit nu voia să reapară.

– Mai era vorba de încă unul, care caută răzbunare și o poate obține prin mine. M-a amenințat pe mine! A spus că asta aștepta... el.

Faptul că nu reușeam să îmi amintesc al doilea nume era ca un pumn încasat în plex de la un necunoscut ce dispăre înainte să îl vezi, era săcâitor și voiam să îmi scot creierul să scormonesc prin el și să găsesc numele ăla nenorocit, știu că era crucial ca să dovedesc că ce văzusem era real.

Harris nu rămase șocat nici măcar o secundă de ce spusese, de faptul că auzisem *tot*, doar clătină obosit din cap.

– Exact ce ți-am spus, mintea ta a pus cap la cap tot ce știi și în combinație cu drogul, uite ce a ieșit. M-ai auzit spunând numele lui Reynolds în circumstanțe care ți-au dat de gândit că nu mi-e prieten și ai avut dreptate. Te simți și tu amenințată din cauza anturajului meu și a secretelor pe care le păstrez. V mi-a spus că ai mai luat PCP și înainte, așa că nu e nevoie să îți mai țin o lecție despre efectele lui.

Nu mi-a scăpat faptul că de al doilea nume nu spusese nimic, dar m-am simțit brusc îngrozitor de epuizată și m-am trântit pe spate. Mi-am pus mâna pe frunte și am privit tavanul orbitor, încercând să îmi ard de pe retină imaginea grețoasă ce încă îmi pâlpâia în minte ca o pancartă reflectorizantă a unei reclame grosolane.

– A fost doar o halucinație? A părut atât de real... am șoptit, încercând să îmi revin și să îmi reduc bătăile inimii, ce îmi bubuise între coaste până acum.

Harris se întinse lângă mine și îmi luă de pe față șuvițele ce se desfăcuseră din coadă după ce îmi înfipsesem mâinile în păr.

– Știu că a părut real, iubito, altfel nenorocitul ăla de praf nu ar mai fi atât de exploatat. Uită-te la mine. Îmi prinse bărbia și îmi trase fața spre el. I-am privit chipul blând și calm, ochii verzi și limpezi, ce nu ascundeau niciun gând criminal în momentul ăsta.

– Nu a fost real! Ai încredere în mine. Când eu am tăcut, el insistă și se aplecă deasupra buzelor mele.

– Te rog, iubito, ai încredere în mine. Îmi pare rău pentru ce ți se întâmplă, îți promit că în curând nu vor mai exista secrete, dar acum liniștește-te și uită ce crezi că ai văzut. Nu aș putea să fiu aici cu tine acum, așa calm, dacă s-ar fi întâmplat ce spui tu.

Respirând din rărunchi, m-am străduit să îl cred, pentru că ce spunea el era oarecum mult mai logic decât ce cred eu. În afara seninătății lui, mai era și faptul că am fost și încă sunt îngrozitor de drogată. Trebuia să mă aștept la așa ceva, PCP-ul fusese întotdeauna capabil să pună stăpânire pe mine la cea mai mică slăbiciune,

fiecare gând negru se transforma într-un coșmar catastrofal trăit în realitate, iar acum am la gânduri negre în minte, cât să îmi rezerv o cantitate de scene horror pentru tot restul vieții și poate și pentru lumea cealaltă.

L-am privit pe Harris și am reușit ușor să înot înapoi spre suprafață și să ies din ghearele halucinației. Dacă mă gândesc că nu a fost reală, intensitatea scenei se pierde și reușesc să o arunc într-o ceață unde sper să o uit cât mai repede. Și ce priveam la Harris era seninătate și blândețe, încercarea de a mă liniști și teama să nu mă întorc în ghearele coșmarului... nici Harris nu e chiar un actor atât de bun încât să falsifice toate astea deodată, ar trebui să aibă măcar o zvâcnire pe chip care să îl dea de gol că minte.

Bineînțeles, știu cât de bun e și la asta, dar în momentul ăsta prefer să merg orbește pe prima variantă și să scap de amintirea asta.

Harris îmi prinse imediat slăbiciunea și profită de asta cum știa el mai bine: urcându-se pe mine.

– Bun, acum că am trecut peste asta, să revenim la ce făceam mai devreme. Îmi făcu cu ochiul, iar eu mi-am unit sprâncenele, neavând nici cea mai mică idee despre ce Dumnezeu vorbește. Sunt prea amețită acum să îmi mai amintesc ce se întâmplase înaintea acelei „halucinații”.

– Acum ridică-te, avem un joc de câștigat, spuse dându-mi o palmă peste coapsă, apoi țâșni de pe mine.

Joc? A, da, trebuia să jucăm Blackjack. Deci partea asta nu mi-o imaginaseam, V se juca singură cu cărțile pe când am coborât eu la parter.

M-am ridicat cu greu în fund. Încă nu sunt în stare de mai mult. Harris mă privea de parcă urma să explodez dintr-o secundă în alta și să îmi pierd din nou controlul, încerca să pară relaxat, dar pentru o secundă am reușit să îi citesc încordarea pe chip. Însă eu hotărâsem deja să depășesc episodul, așa că mi-am scuturat capul,

ignorând gândurile ca pe niște muște enervante și m-am ridicat din pat.

Încă desculță, am mers la baie, simțind privirea lui Harris peste trupul meu. Abia acum mi-am amintit ce făcusem noi înainte să plece el din cameră.

Doamne, câte s-au întâmplat în noaptea asta.

Strămbându-mă în oglindă, am încercat să îmi calmez dezastul din cap. Mi-am desfăcut coada și am prins-o la loc, deși nu mai stătea la fel de bine. Voiam cu disperare să mă spăl pe față, dar machiajul meu era și așa într-o stare destul de deplorabilă. L-am rețușat cu vârful degetelor cât am putut de bine, am băut câteva guri de apă și am ieșit din baie, hotărâtă să revin la starea de dinaintea plecării lui Harris din cameră. Acum el își rearanja părul în oglinda de pe dulap și arăta atât de bine făcând lucrul ăsta banal, încât revenirea mea la normal mergea foarte bine.

Mi-am aranjat rochia pe șolduri și m-am pregătit pentru ce avea să urmeze, căutându-mi botinele cu privirea prin cameră.

– Dă-ți chiloții jos!

Tocmai mă pregăteam să mă aplec după una pe care o zărisem lângă colțul patului, când replica lui Harris m-a blocat pe la jumătatea drumului, cu spatele încovoiat în jos. Am ridicat ochii surprinși spre el.

– Poftim?! am făcut, crezând totuși că nu am auzit bine.

El zâmbi în colțul gurii și veni spre mine cu mersul leneș al unei pantere ce și-a încolțit prada cu mult timp în urmă și acum se joacă cu ea.

Îmi prinse șoldurile în palmele enorme și mă trase spre el, apoi, ușor, îmi ridică rochia și își agăță degetele în lenjeria mea.

– Țștia rămân la mine, rânji în acel mod leneș și amețitor care pot să jur pe ce-i mai sfânt că mi-a făcut până și ficiații să se excite. Dar, vorbind de sfinți, băiatul făcea ceva necurat aici. Am încercat să îmi limpezesc mințile de privirea aia păcătoasă și i-am prins mâinile.

– Harris?! Am ridicat dintr-o sprânceană, iar ochii verzi au devenit și mai puși pe șotii.

– Rămân la mine în noaptea asta, rânji din nou, aplecându-se să îmi scoată lenjeria. O trase ușor pe picioarele mele și eu eram încă nesigură dacă să îl las să facă asta sau nu.

– Harris, de ce mi-ai luat lenjeria? l-am întrebat în cele din urmă, după ce îmi ridicase fiecare picior și mă scăpase de obiectul vestimentar foarte necesar.

– Pentru că așa vreau eu, rânji simplu, iar eu l-am privit iar trăsnită. Atât? Țșta era răspunsul pe care aveam să îl primesc? Arțagoasă, mi-am pus mâinile în șolduri și m-am uitat urât la el.

– Nu, domnule! O să îmi spui imediat ce ai de gând să faci cu chiloții mei, altfel o să vezi tu!

Amenințarea mea seacă îl făcu pe Harris să zâmbească amuzat, fără să mă privească în timp ce îmi împacheta lenjeria și o îndesă în buzunarul blugilor lui.

Te-ai lăudat că ai avut de la cine să înveți lecții perverse. Vreau să verific afirmația asta. Îmi făcu cu ochiul și se aplecă să îmi ridice botinele. Eu am înghițit imediat în sec și sirenele de alarmă au început să îmi zângăne în cap.

Pericol! Pericol! Pericol!

Asta urla subconștientul meu scandalizat, și asta dădea de înțeles că alcoolul și drogurile încă sunt active în organismul meu.

Eh, să vedem ce o să urmeze. Harris mă ajută să mă încalț și cei doisprezece centimetri în plus mi-au provocat imediat dezechilibru și m-am plâns în mintea mea după mersul desculță.

Eram pe punctul de a-i cere lui Harris să mă descălțe din nou când am auzit avalanșa de țipete venind de afară și zgomotul mai multor motoare de mașini. Cursă?

Harris a fugit repede lângă peretele de sticlă, deschizând o ușă pe care habar nu am de unde a scos-o și ieșind afară pe balcon. Am restabilit echilibrul cu propriile picioare și l-am urmat, simțind

frigul nopții zbârlindu-mi pielea, era plăcut după cât mă înfierbântase Harris. M-am aplecat peste balcon lângă Harris și chiar atunci am văzut o mașină trecând în viteză prin mulțime. Am țipat scurt, fiind sigură că o să calce pe cineva, m-am prins de brațul lui Harris, parcă speriată că pot fi eu aceea. Am făcut ochii mari când mașina verde s-a îndreptat spre piscină și am țipat iar când a intrat rapid chiar în mijlocul apei, creând un val enorm în jurul ei. Toți au început să țipe și să aclame, iar șoferul a ieșit urlând, mort de beat, lăsându-și mașina să se scufunde pe fundul piscinei.

Harris a început să râdă și eu m-am uitat uimită la el.

– Se pare că Charlie are iar de lucru, spuse încă râzând.

– Ce?! m-am încruntat nedumerită.

– Majordomul. Dacă ar fi păstrat toate mașinile pe care le-a scos din piscina aia, avea un magazin auto acum, deja îi văd fața când o s-o remorcheze mâine, continuă Harris râzând mai tare. Eu mi-am dat ochii peste cap. Copii nebuni.

– Tu ai intrat vreodată cu mașina în piscină? l-am întrebat fiindu-mi teamă de răspuns.

– Numai o dată?! râse. De asta îmi era frică. Oricât de beată eram, nu găseam sensul logic sau amuzant al unei asemenea fapte. Am privit cu milă spre biata mașină înecată, trimițându-i un sărut trist pe degete înainte ca Harris să mă tragă afară din cameră, încuind ușa în urma lui și apoi am coborât din nou la parter.

Mă simțeam atât de ciudat fără lenjerie pe mine, dar și sexy în același timp. Feminitatea mea parcă țopăia de fericire gândindu-se la ce avea Harris în plan să îmi facă.

În casă era de două ori mai multă dezordine și agitație și adolescenți de trei ori mai beți și drogați ca atunci când coborâsem eu... oricât timp o fi trecut de atunci.

În mijlocul livingului am observat masa prietenilor noștri. Oare Mike știe ce zace acum pe fundul piscinei sale? Ceva îmi spune că nu-i pasă.

I-am privit pe toți, în special pe băieții ce jucaseră în piesa de teatru creată de mine și faimosul regizor PCP... toți păreau relaxați și niciun chip nu îmi dădea de înțeles că văzusem ceva ce nu ar fi trebuit să văd.

Dar acum, altceva mi-a atras atenția: toți erau aproape dezbrăcați. Oh, nu! Blackjack pe dezbrăcate. La dracu'!

M-am oprit în loc, trăgându-l pe Harris după mine.

– Ce? mă întrebă nedumerit.

– Harris, joacă pe dezbrăcate, dacă pierd un joc, eu rămân complet goală. Am făcut ochii mari, speriată, acum îmi place să fiu dezbrăcată, dar doar în fața lui Harris.

Începu să râdă.

– Stai liniștită, iubito, n-o să pierzi un pantof la jocul ăsta. Mă asigură zâmbind. Și chiar dacă aveai sutienul și chiloții pe tine, crezi că te lăsăm să îți dai rochia jos? mă întrebă ridicând acuzator din sprâncene.

– Trebuie să jucăm corect, am răspuns zâmbind.

– Nu și când în joc intră ce e al meu, pufai serios pe nări, trăgându-mă din nou spre masa prietenilor lui. Mi-am dat ochii peste cap, amuzată, apoi l-am oprit din nou.

– Ei... știi ce mi s-a întâmplat?

Înțelegându-mi nelișiștea și jena, Harris îmi zâmbi blând și îmi strânse mâna.

– Nu, iubito, doar V știe, și am rugat-o să păstreze informația pentru ea.

Am răsuflat ușurată și am aprobat din cap, nu era plăcut să te prezinți în fața unor oameni pe care abia i-ai cunoscut, drept o dependentă de droguri ce nu le rezistă cu prea mult talent și își pierde controlul prin spatele casei ca o dezechilibrată mintal.

Mike și Jay mai aveau doar boxerii pe ei, V era în sutien și o fată roșcată pe care nu o cunoșteam, mai avea doar chiloții pe ea. Oh, Doamne! M-a cuprins un instinct nebun de a acoperi ochii